

1981. június 4.

Utazom egész délelőtt.

A mocskos szerelvényeken
sehol egy csöppnyi víz.
A töltés mellett eszelősen
fésülködik a tikkadt fű a szélben.
Meszelt kaszárnyafal előtt
ijesztő fiatalnak
látom a katonákat.

A pályaudvaron
taxiba szállva még
a temetőbe érek.

Franciska mondja, akaratlan
megnézhetette a ravatalon
szép Miskin-arcodat.
Nyugodt volt, épp csak átsimult
a romlás aranyába.

A bokrok, fák, a gregorián ének
lombja alatt, sok jó ember között
a gyász koncára büszkén
feszít egy JÓMADÁR is.

Nyugtalan járkál egyik zeneszerző,
másik beállt a képbe, a sír
utolsó appelpatz-a fölé.

Távozóban két egymást
elveszített barát
megpróbál összebékülni.

Hiába.

András-nap

János már majdnem
olyan magas mint én.
Együtt megyünk az esti térre.
Patyolat-prém alatt a város.
Vastag hó mindenütt. Jó ragadós.
Ülő embert szobrászkodunk a padra
s dobáljuk egymást . . .

Ázott-kesztyűsen
állítok be az Astoriába.

Barátom úzott-keserű.
Földiktál néhány verscímet:
olvassam A halottak élént!
Mily pontosan megjósolta a költő
ezt a Hamupipőke magyar kint.

A külvilág hisztériája,
„a hadvasak zadorlata”
elnyomja a mi panaszunkat.

Jobb annak, aki közösség nélkül,
maga-magával boldogtalan.

Agymozijában ő
egész lepergett sorsát
érvénytelennek érzi.

— Látja magát,
ahogy megy
húsz évvel ezelőtt
X. városban, a Bezerédy utcán
és nem esik jól rágondolni se . . .

Csak a behavazott remények.
Csak a kiolvadt megszegyenülés.

PATAY LÁSZLÓ: EGY ÜREG